

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Ingezonden brief

Heins, H.

Citation

Heins, H. (2006). Ingezonden brief. *Bestuurskundige Berichten*, 21(1), 4. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3211427>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3211427>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Bestuurskundige Berichten
T.a.v. Frank van der Plas, Eindredacteur BB
Postbus 9555
2300 RB Leiden

Leiden, november 2005

Beste Redactie,

Allereerst wil ik de B. I. L. feliciteren met het uitbrengen van het vierde nummer van de negentiende jaargang van *Bestuurskundige Berichten*. Als oud-commissaris BB lees ik de BB altijd met veel plezier. Nieuwe rubrieken en gewaagde ideeën juich ik toe. Ook het aanschrijven en publiceren van stukken van omstreden politieke figuren als een Filip Dewinter zie ik als een positieve ontwikkeling. Het blad *Bestuurskundige Berichten* is immers een medium dat bij uitstek geschikt is om discussie los te maken en zaken van verschillende kanten te belichten. Een ingezonden stuk van Filip Dewinter waarin hij zijn visie op de rol van de media in Vlaanderen geeft past hier zeker in. Wat ik echter kwalijk vind is dat de redactie geen gebruik maakt van hoor en wederhoor en dát in een nummer met als thema *Media!*

In het artikel van Filip Dewinter dat in het vierde nummer van de negentiende jaargang is verschenen geeft Filip Dewinter niet alleen zijn visie op de rol van de media in Vlaanderen, maar stelt hij zijn politieke tegenstanders ook in een kwaad daglicht. Op zich niet iets waar ik me erg druk over zou maken als de redactie van *Bestuurskundige Berichten* in hetzelfde nummer ook een andere visie op de rol van de media in Vlaanderen zou belichten. De redactie zou bijvoorbeeld een politiek tegenstander van Filip Dewinter ook aan het woord kunnen laten. Nu kan ik me zelfs nog voorstellen dat toevallig net alle politieke tegenstanders van Filip Dewinter geen tijd hadden of onbereikbaar waren, waardoor er door hen geen tegengeluid gebracht kon worden. Mocht deze hoogst onwaarschijnlijke situatie zich voorgedaan hebben, dan had de redactie zelfs nog de mogelijkheid om de aan het Departement verbonden (Belgische) Trui Steen te vragen een reactie te schrijven. Ik kan me niet voorstellen dat Trui Steen dit niet had willen doen.

In mijn ogen heeft de redactie van *Bestuurskundige Berichten*, dan ook verzuimd om een gevarieerd beeld te geven op de rol van de media (en politiek) in Vlaanderen. Sterker nog, de redactie heeft geheel op eigen initiatief er voor gezorgd dat de lezer van *Bestuurskundige Berichten* een eenzijdig beeld krijgt van de rol van media (en politiek) in Vlaanderen. Een betreurenswaardige situatie waar ik de oude redactie met haar hoofdredacteur (en nu eindredacteur BB), Frank van der Plas, op aan wil spreken. Een situatie die hopelijk in BB's gemaakt onder de nieuwe redactie niet vaker zal voorkomen. Ik hoop dat de redactie de moeite neemt om in één van de edities van de BB van dit jaar een andere visie op de rol van de media (en politiek) in Vlaanderen te publiceren.

Rest mij niets dan de redactie van de BB komend jaar heel veel succes te wensen!

Met vriendelijke groeten,

Hessel Heins
Oud-eindredacteur BB (2003-2004)

Beste Hessel, allereerst bedankt voor je brief. Voor de vorige editie van de BB zijn verscheidende prominente personen uit het binnen- en buitenland aangeschreven. Doel was om het thema media zo vanuit verschillende invalshoeken te belichten. Helaas viel de respons tegen. Bovendien is er na binnenkomst van het stuk van Dewinter niet gezocht naar een gastschrijver om een reactie te geven. Je merkt terecht op dat de toenmalige redactie, waar ik zelf deel van uit maakte, dit heeft verzuimd.

Ik beloof je dat de redactie er alles aan zal doen voortaan belangrijke journalistieke principes, zoals het toepassen van hoor en wederhoor, te waarborgen.

Frank van der Plas
Eindredacteur

Grenzeloos genieten?

door Marieke Vennevertloot

Even de grens over naar Nederland voor een blowtje. Als het aan de Duitse staatssecretaris van binnenlandse zaken, Peter Altmaier ligt, blijft dat voor Duitsers niet zonder gevolgen. Duitsers die in Nederlandse coffeeshops drugs gebruiken, zouden volgens hem eigenlijk strafbaar moeten zijn (Trouw, 1 december 2005). Ook in Nederland is niet iedereen onverdeeld gelukkig met het softdrugsbeleid. Vooral in de grensstreek, waar de meeste Duitsers hun drugs kopen, is er sprake van behoorlijke overlast. Alleen al een stad als Maastricht heeft te maken met anderhalf miljoen drugstoeristen per jaar. Volgens de burgemeester van Maastricht, Gerd Leers, is de drugsgelateerde criminaliteit in Zuid-Limburg drie keer zo hoog als in de rest van Nederland (www.elsevier.nl, 19 november 2004).

Aan beide zijden van de grens heerst dus ontevredenheid over het Nederlandse beleid. De ideeën over de aanpak verschillen echter nogal. Voor een heldere analyse is het allereerst noodzakelijk een beeld te krijgen van het begrip drugstoerisme. Vervolgens komen de ideeën over de aanpak in beide landen aan bod, en ten slotte komt de rol van de EU aan de orde. Het principe van drugstoerisme is vrij eenvoudig. De Van Dale geeft de volgende definitie: "het reizen naar een ander land om daar drugs te kopen." Dit impliceert bijna vanzelfsprekend dat de verschillende landen er een verschillend drugsbeleid op na houden.

In Nederland wordt in de Opiumwet onderscheid gemaakt tussen cannabis en harddrugs. Het bezit van cannabis voor eigen gebruik (tot 30 gram) geldt daarom niet als misdrijf maar als overtreding. De verkoop van cannabis in 'coffeeshops' is ook een wettelijke overtreding, maar wordt onder strikte voorwaarden niet vervolgd (www.justitie.nl) En daar zit 'm nu de kneep, want in de ons omringende landen wordt dit onderscheid tussen cannabis en harddrugs niet gemaakt, en is bezit, handel, verkoop, productie en dergelijke voor alle drugs strafbaar (www.justitie.nl). Het is dan ook onvermijdelijk dat Duitsers en Belgen de grens overtrekken om in Nederlandse coffeeshops cannabis te kunnen gebruiken.

Het probleem is echter dat deze vorm van toerisme nogal wat overlast veroorzaakt. Overheidsbeleid is tot nu toe voornamelijk gericht geweest op de bestrijding van de overlast. De al eerder genoemde burgemeester Leers kwam eind 2004 met het idee van een wietboulevard, zodat alle drugstoeristen aan de rand van de stad konden worden opgevangen en het centrum van de stad zou worden ontlast (www.elsevier.nl, 19 november 2004).

De aanpak van de landelijke overheid is enerzijds gericht op aanpak van de overlast die gepaard gaat met drugstoerisme en anderzijds de aanpak van de criminaliteit en verloedering die het gevolg zijn van de wietteelt. Het beleid zelf wordt (nog) niet ter discussie gesteld, waardoor de aanzuigende werking blijft bestaan (www.justitie.nl).

De Duitse ergernissen over het Nederlandse drugsbeleid kennen een lange geschiedenis. In 1976 speelde de zaak-Harm Dost, een Nederlandse dealer die aan Duitsers verkocht. Hij werd door Duitse agenten over de grens gelokt en vervolgd.

Dit leidde tot politieke botsingen, en het kwam nooit meer helemaal goed (Trouw, 1 december 2005). In Duitsland is men vooral gepikeerd over het feit dat het Nederlandse beleid doorwerkt in Duitsland. Staatssecretaris Altmaier verwoordt het als volgt: "Nederland moet niet ons drugsbeleid onmogelijk maken" (Trouw, 1 december 2005). Zoals gezegd is het gebruik van cannabis in Duitsland ook strafbaar, en worden gebruikers strafrechtelijk vervolgd.

Op Europees niveau is het probleem van drugstoerisme al in 1996 benoemd in een resolutie door de Raad van de Europese Unie. Daarin wordt gesproken over de "noodzaak een oplossing te vinden voor het probleem van het drugstoerisme in de Lid-Staten". In de Europese Unie geldt echter het subsidiariteitsbeginsel. Dat houdt in dat waar mogelijk zaken

nationaal geregeld moeten worden. De EU treedt pas op wanneer de lidstaten het voorgenomen beleid niet zelf kunnen realiseren. Het drugsbeleid valt echter onder het strafrecht, een terrein dat de door de lidstaten zelf wordt geregeld. Al met al ziet het er niet naar uit dat Nederland en Duitsland het binnenkort eens zullen worden. Hoewel in Nederland de overheid de ernst van de overlast inziet, en deze ook probeert te bestrijden, werd die *Politik an sich nicht in Frage gestellt*. Dat is tegen het zere been van Duitsland, dat het gevoel heeft dat Nederland het Duitse drugsbeleid onmogelijk maakt. Hoewel de problematiek op Europees niveau erkend is, is de EU aan handen en voeten gebonden door het subsidiariteitsbeginsel. Voorlopig blijft het mogelijk grenzeloos te genieten.

Geraadpleegde Literatuur

Bellekom, Th.L., A.W. Heringa, J. van der Velde en L.F.M. Verhey (2002) [2001], *Compendium van het Staatsrecht*. Deventer: Kluwer, negende druk
Brassem, E. (2005) 'Verbod Duitsers te blowen in Nederland', *Trouw*, 1 december.
www.elsevier.nl (2004), *Maastricht in actie tegen drugsoverlast*, 19 november (bezoekt op 17 januari 2006).
www.justitie.nl, *Wat is het Nederlandse beleid op het gebied van drugs?* (bezoekt op 17 januari 2006).
Minister van Justitie (2005), *Reactie op voorstellen Burgemeester Leers inzake regulering cannabis*, 26 april (www.justitie.nl, bezoekt op 17 januari 2006).
Raad van de Europese Unie (1996), *Resolutie van de Raad van 29 november 1996 betreffende maatregelen voor de aanpak van het probleem van het drugstoerisme in de Europese Unie*, 29 november (96/C 375/02).
Van Dale Hedendaags Nederlands (2005).

Altmaier: "Nederland moet niet ons drugsbeleid onmogelijk maken"